

Lax'N'Busto, el clau al seu lloc

Entrevista a Jesús Rovira i Pemi Fortuny, membres d'aquest jove i contundent grup de rock del Vendrell que té com a curiós nom la marca d'un laxant. Cinc anys aprenent i millorant, mica en mica, fins a anar obrint forat i arrelant-se dins el nostre rock, del qual ells somien viure.

Actius i persistents, han posat el clau per veure'l ben collat. Van pel bon camí, sense presses i amb ambició. Amb més de 50 actuacions aquest estiu i amb dos àlbums a l'espatlla, *Vas de punt... o què?* i *Lax'N'Busto*, que ja és un èxit en vendes, es consoliden entre els millors conjunts de música en català. Pemi Fortuny (veu, guitarra acústica i harmònica), Jesús Rovira (baix i veu), Pemi Rovirosa (guitarra solista i veu) i Jaume Pinyol (bateria i veu). Ells són els Lax'N'Busto.

—*¿Com valoreu la vostra trajectòria fins ara?*

—*Vam començar de res i mica en mica, durant aquests cinc anys, hem anat pujant fins a trobar-nos ara al nostre lloc més alt. Esperem no quedar-nos aquí i sobretot ara que la cosa tendeix a anar una mica més seriosament. Sempre hem anat molt al nostre aire, al contrari de la majoria dels conjunts, que gairebé han vingut empaquetats. Ens hem donat a conèixer a base d'anar als pobles i de guanyar-nos la gent, que al final dels concerts acabaven ballant amb nosaltres. Això ha estat un punt molt fort i la base de la nostra promoció.*

—*¿Què representa per a vosaltres aquest segon disc?*

—*Ha estat el resultat d'aquests cinc anys, el fruit de tota la feina i experiència que hem anat acumulant. Ens ha ensenyat el primer disc, les dues maquetes del Rockacció i, sobretot, treballar en estudi i en el directe. No hem parat mai de fer bolos, en això hem gaudit de força sort, i de tocar en bars, on hem après moltíssim. Som un grup que*

s'ha fet, principalment, en directe, tocant en concerts perquè assajar no ho hem practicat gaire, tot i que últimament li donem més importància.

—*¿Respecte el primer, aquest segon elapé en què es diferencia?*

—*És més personal, és més nostre. El primer és el primer i ens va servir per aprendre a fer el segon. Un enregistrament ens ha servit per tirar endavant el següent i esperem que el proper, el tercer disc, sigui millor que aquest segon. Ara ja hem pogut tastar de què va el rotllo.*

—*¿Heu titulat Lax'N'Busto el segon llarga durada per començar des de zero i oblidar-vos del primer?*

—*No ha estat per això. Potser sí que intenta ser el de la consolidació i el de dir que ja som aquí. Bàsicament, veiem que aquest segon elapé l'hem treballat molt més nosaltres, que no el primer. Ho hem tingut molt més clar a l'hora d'anar a gravar i assolir un bon acabat.*

—*Tocant a la producció i a la discogràfica ¿heu notat un canvi important?*

—*Sí, estem molt contents, tant amb la producció d'en Marc Grau com amb Disc-Medi, que ens va agafar el passat mes de gener quan ja teníem confeccionada la maqueta. En el primer treball, en canvi, depeníem d'una discogràfica independent i estàvem un xic deixats de la mà de déu*

—*Els vídeos han estat també una llançadora per a vosaltres...*

—*Sí, n'han estat una de les poques, si no l'única, promo-*

"Som un grup que s'ha fet tocant en directe".

ció que hem obtingut, com la RAC 105. Tenim la sort de ser els únics que hem repetit i és un mitjà promocional molt efectiu per vendre discos i per poder viure'n, que és el que cerquem, o malviure'n...

—*Músicalment, es diu que no heu innovat gens. ¿Com ho veieu?*

—*Ha sortit el que ha sortit; des del principi, sobretot, hem fet més el que hem pogut que no el que hem volgut. No hem intentat fer cap estil ni cap innovació. La barreja dels quatre del grup ha servit per traure'n l'entre-*

llat de la nostra música, tot i que hi ha influències, algunes que es noten més que altres, com del rock dels seixanta o cançons dels setanta. Ara bé, no buscàvem ni busquem res. Voldríem fer de tot, coses molt diferents, des de hard-rock fins a jazz més suau; en definitiva, el que vagi sortint. La base de tot, però, ha estat el fet que hem après a tocar tots plegats, cadascú aportant el que sap.

—*I les lletres, ¿quina transcendència tenen en la vostra música?*

—*Des de sempre, a les lle-*

tres els hem donat poca importància. Des d'un començament, nosaltres toquem música i les lletres serveixen per explicar coses, però no pretenem fer poesia, també perquè no en sabem. No som escriptors i el que volem és ser músics. És més *guapa* la melodia de la veu i la música que,

veiem, la roba que portem, el tabac que fumem i la beguda que bevem. No pretén ser una cançó seriosa sinó només riur-se tant com ells de nosaltres i, de pas, aprofitar per retre homenatge a uns grups que ens agraden molt, com els Ramones, etc..

—*Sobre el polèmic cas de*

—*D'altra banda, com us situeu dins l'actual rock català. ¿Què en penseu, d'aquest fenomen?*

—Dins el nostre nivell, és evident que per vendre més, el més comercial és traure un disc cada any. Però això, pot fer que els grups es cremin, vagin massa ràpidament i no

que hi ha ara tard o d'hora patirà una selecció?

—En un principi creiem que aquest boom ha sortit perquè les generacions que ara compren discos és la gent que ha començat a estudiar en català, llavors és molt lògic que vulguin llegir i escoltar música en català. Segurament, la selecció es començarà a notar a partir del proper estiu. La cosa, s'ensuma que tendeix a suavitzar-se però la gent continuarà demanant música en català i cada vegada més. D'altra banda, és lògic que es rebuin ajudes, vinguin d'on vinguin, tot i que l'ajuda grossa es pot dir que l'ha fet el públic. El futur no el veiem malament, sempre que vagis fent de mica en mica. El que costa més és mantenir-se i anar consolidant-se fins a poder viure d'això. Es pot pujar tant ràpidament com es pot caure. El que realment cal és encertar en el clau, una mica encertarla i aprofitar les oportunitats que es presenten. Es pot ser bo o dolent, però si ets bo, enfones més el clau.

—*¿Quines expectatives teniu a partir d'ara?*

—Nosaltres vivim al dia i aquesta és la filosofia que hem portat sempre. Hem estat dos anys fins a traure el segon disc i mentre, hem anat fent *bolos*. Les cançons i les coses han d'anar sortint i no provocar-les. No es tracta d'anar cremant discos. En el pròxim treball el que volem és experimentar una millora, un salt qualitatiu, equivalent al que hem fet del primer al segon elapè. Això és difícil i cal anar a poc a poc, evolucionant, primer tenir els temes, després arranjars-los com més ens agradin per, finalment, posar-se en un estudi a enregistrar, tot sense presses i en bones condicions. De moment, som joves i tot just comencem a fotre canya.

Àlex Romaguera

potser, el que de fet expliqués; malgrat que sempre cal posar una lletra d'acord amb aquella melodia o cançó.

—*Però a la lletra de la peça Miami Heat hi ha un missatge i una intenció darrerere.*

—Aquesta cançó, per exemple, només pretén explicar la relació amb els ianquis, nosaltres els critiquem moltes coses; però, en el fons, es pot dir que estem fets quasi una colònia seva. No ho som, però només cal mirar la música que escoltem, les pel·lícules que

la professora Carme Flavià, que us denuncià per una cançó que li vau dedicar. ¿Us pot haver ajudat l'enrenou per fer el salt?

—Quan va sortir aquest tema, se'n va parlar molt durant una setmana i poc més. Ara que hem tret el segon treball, sí que hem notat un canvi en positiu, les coses ens han anat millor, hem observat un considerable augment de públic i, de retruc, ara també es venen força exemplars del primer elapè. Potser sí que això hi ha pogut influir.

s'ho mirin tant. T'ho has de rumiar i tenir-ho clar abans de traure un disc, si no després t'estires els cabells. Ens sabria molt greu tornar a fer un disc perquè s'ha de fer i és el moment de vendre sense estar-ne gaire convençuts que pot superar de llarg l'anterior. Ara estem molt contents amb aquest segon que hem tret perquè veus que hi ha un treball darrere, en el que cada tema té la seva evolució i el pots treballar més acuradament, potser perquè disposes de més mitjans.

—*¿Creieu que aquest boom*

JORDI MORERA